

om Bærditolden — men da man ikke kan lægge Bærditold paa Tobak, saa har man ikke noget Middel til at beskaffe dem, der bruge et Kvantum Tobak til en Pris af 100 Rd. om Aaret, højere end dem, der bruge det samme Kvantum Tobak til en Pris af 20 eller 15 Rd. om Aaret, og man er derfor nødsaget til at paalægge dem, der bruge det samme Kvantum Tobak, den samme Skat. — Med Hensyn til Artikler af den Art som Kaffe og Brændevin mener Udvalgets Flertal at man ikke bør nedsætte Tolden paa disse, men heller ikke forhøje den. Regjeringen viser en stærk Tilbøjelighed til at forhøje Tolden paa saadanne Artikler; de ere jo meget behagelige Beskatningsgjenstande, fordi man er saa fuldkommen sikker paa at faae sine Penge ind, efter som om trent Alle bruge disse Artikler. Men der ligger dog en stor Uret deri, at man siger: Lader os tage Pengene, hvor vi ere sikrest paa at faae dem. Nei, man bør tage Pengene, hvor man rammer Skatteevnen rigtigst og i det mest passende Forhold. Udvalgets Flertal stiller sig, som sagt, med Hensyn til disse Artikler saaledes, at det ikke ønskes nogen Nedsættelse, men heller ikke kan tilraade den Forhøjelse, som Regjeringen har foreslaaet. — Dernæst er der en meget vigtig Klasse af Artikler, overfor hvilke Regjeringen har stillet sig gunstigere end ligeoverfor Livsforbrødenhederne, og med Hensyn til hvilke der derfor heller ikke findes nogen saa principiel Modsetning mellem Regjeringens og Udvalgets Flertals Standpunkt. Det er de Artikler, som væsentlig have en økonomisk Betydning, og blandt hvilke de vigtigste ere Sern, Lømmer og Træ, Stenkul osv. For enkelte af disse Artikler har Regjeringen foreslaaet en ikke ganske uvigtig Nedsættelse navnlig for Sern, Metaller, Lømmer og Træ; for andre af disse Artikler, saasom Kul og Stenolie m. m. har Regjeringen derimod ikke villet foreslaa nogen Nedsættelse. Udvalget tror at kunne gaa adskilligt videre med Hensyn til disse Artikler, og er meget tilbøjelig til at foreslaa Ophævelse af Tolden paa disse Raastoffer eller i alt Fald en temmelig betydelig Nedsættelse af dem. Udvalgets Flertal er overbevist om, at Ophævelsen af Tolden for Sern, Lømmer, Træ osv. vil udøve gavnlig Virkning paa Landets økonomiske Udvikling i det Hele, idet den sætter alle Forbrugere af disse vigtige økonomiske Artikler i Stand til at anskaffe dem billigere og bruge dem i større Omfang, hvorved de ville faae en betydelig Lettelse ved alle Anlæg og deres hele Bedrift, hvad der vistnok vil bringe hele Landet betydelige og gavnlige Frugter. Jeg tror heller ikke, at Regjeringen i Virkeligheden misbilliger denne Grundsetning, — det har jeg ikke nogen som helst Grund til at antage, — men Hovedsagen er, at Regjeringen og Udvalgets Flertal staa i Modsetning til hinanden med Hensyn til saavel disse Artikler som navnlig med Hensyn til de først-

nevnte Artikler, Livsforbrødenhederne, er den forskjellige finansielle Betragtning, der leder Regjeringen og Rigsdagens Flertal, idet Regjeringen ikke kan eller vil opgive nogen af de Artikler, som indbringe betydeligere Bælsøb, naar den ikke er sikker paa at have Erstatning derfor fra andre Omraader, og der gives ikke andre toldpligtige Artikler, af hvilke man med nogen som helst Sandsynlighed kan faae tilstrækkelig Erstatning for Nedsættelsen eller Ophævelsen af Tolden paa de omhandlede Artikler. I Forbindelse hermed har Udvalget selvfølgelig ikke kunnet undlade at reise det Spørgsmaal, paa hvilken Maade der da bør komme Dækning for de Nedsættelser, Udvalget foreslaar, naar de naae op til et saadant Bælsøb som  $2\frac{1}{4}$  Million Rigsdaler. Udvalget antager vel, at en mindre, dog ikke ganske lille Del deraf kan indvindes ved en forøget Indførsel, men paa den anden Side bliver der dog et temmelig betydeligt Hul i Statskassens Indtægter. Udvalgets Flertal har i saa Henseende indskrænket sig til at opstille en almindelig Grundsetning og udtalt sin almindelige Mening, som gaar ud paa, at Dækningen bør tilveiebringes ved en Formues-, Indtægts- og Leilighedsstat efter de Grundsetninger, som ere foreslaaede af det ifjor nedsatte Udvalg angaaende den interkommunale Beskatning i en Dagsorden, som ikke kom til Afstemning her i Thinget, men som dog turde være de her tilstedeværende Medlemmer vel bekendt. Jeg behøver derfor ikke at gaa nærmere ind paa Beskaffenheden af Skatten, men skal kun bemærke, at da det selvfølgelig ikke vilde kunne ventes og heller ikke nu vil kunne ventes, at man i denne Samling kan faae en Skat af denne Natur vedtagen og gennemført i Rigsdagen, maa man være betænkt paa at faae Dækningen tilveiebragt paa anden Maade for den nærmest forestaaende Tid. I saa Henseende er det heldigt, at vi endnu have en Lov om Reglerne for Indkomsskatten, som blev vedtagen for 3—4 Aar siden, og efter hvilke allerede een Skatteligning er foregaaet. Efter Loven af 2den Juli 1870 er det, som bekendt, tilladt at foretage to Skatteligninger. Den forrige Finansminister foreslog, som bekendt, ifjor, at vi da skulde foretage den anden Skatteligning efter denne Lov, men nærværende Thing modsatte sig denne Skatteligning, og jeg tror, at man nu maa prøve sig heldigt ved at have denne Lov i Behold, saa at vi ikke behøve ved en ny Lov om Reglerne for en Indkomsskat at tilveiebringe det Apparat, til hvilket vi skulle ty for at fjerne den midlertidige Dækning for den Nedgang i Toldindtægterne, som man maatte blive enig om her. Det er navnlig om dette Punkt, at Udvalget og særlig dets Flertal havde ønsket at kunne komme til en Forstaelse med den meget ærede Finansminister. Udvalget har gjentagne Gange baade under Begyndelsen af sine Arbejder og senere hen, da Betænkningen var afgiven, indbudt den ærede Minister til en